

[Aage Fogh.]

at få lagt forholdene sådan til rette, at de private eksportører i fri kappestrid med de store andelsorganisationer kan arbejde for at afsætte varerne på verdensmarkedet. Hvem der vinder i spillet mellem andelsorganisationerne og eksportørerne, må fremtiden vise, men jeg tror, det ville være overmåde gavnligt, om vi fra rigsdagens side ville forme lovene på en sådan måde, at vi har sikkerhed for, at den kappestrid kommer i gang“.

Den opfattelse har vi stadigvæk. Jeg er selvfølgelig ganske klar over, at regeringen må have visse garantier, visse hjælpemidler i en unormal tid som den, vi er inde i, hvor priserne på varerne varierer så stærkt, som de gør i øjeblikket — som til eksempel Englands- og Frankrigsprisen.

Det, vi ikke har været enige med den højtærede landbrugsminister i, er, om det er nødvendigt, at de nedsatte eksportudvalg samtidig har monopol på hele handelen. Det spørgsmål rejste vi sidst, og det rejser vi igen, og jeg anmoder om, at vi i udvalget får lejlighed til grundigt at undersøge alle de forhold, der taler for eller imod en ændring på dette område.

Det er min opfattelse, at vi i denne sag må skue lidt længere ud i fremtiden, end vi i almindelighed gør. Det er min opfattelse, at den kendsgerning, at vi nu ved igennem 16 år at opretholde udvalgene er nået til, at vi praktisk talt mangler handelsfolk, mangler en generation af uddannede handelsmænd, kan blive overmåde farlig i den kommende tid. Jeg tror ikke på, at de udtalelser, der føres i marken om, at handelen ville underbyde, således at vi fik mindre priser, holder generelt. Hvis det skulle blive tilfældet, må der træffes foranstaltninger til at hindre det, men jeg gør opmærksom på, at så længe vore eksportudvalg er monopolindehavere af handelen, har vi ingen beviser for, at de kommer hjem med de højeste priser. Jeg gør opmærksom på, at vi, medens vi i fjor sad i udvalget, fik skriftlige oplysninger, der gik ud på, at private eksportører havde fundet markeder i Italien, i Frankrig til gode priser, men da disse eksportører kom til eksportudvalgene og skulle have de nødvendige varer, overtog eksportudvalgene eksporten til lavere priser, end de private eksportører havde opnået. Dette er ikke

blevet afkræftet. Jeg sagde ved tredje behandling af lovforslaget i fjor, at hvis det kom frem igen, ville det være nødvendigt at få disse spørgsmål undersøgt tilbunds; vi måtte have sikkerhed for, om de oplysninger, der kom fra privateksportørernes side med navns underskrift, var rigtige eller ikke. Og er de rigtige, synes det mig at være et stærkt bevis for, at den linie, vi er inde på, ikke kan følges ud i fremtiden.

Jeg har lagt mærke til, at ved diskussioner ude omkring bliver der sagt, at der er nogle, der vil afskaffe disse eksportudvalg, medens der er andre, der vil opretholde dem, og ofte bliver jeg inkorporeret mellem dem, der vil afskaffe dem. Den forklaring er ikke rigtig. Så simpelt er spillet ikke. Jeg er meget vel klar over, at hvis man afskaffer eksportudvalgene nu, fører man hele dette afsnit af vor handel ind under handelsministeriet, og det ønsker jeg ikke. Jeg ønsker ikke, at landbrugshandelen skal underlægges handelsministeriet, når vi lige så vel kan have den under landbrugets eget ministerium, under den højtærede landbrugsminister. Derfor kan jeg måske sige det på den måde, at mit ønske nu som tidligere går i retning af at opretholde udvalgene, men jeg ønsker at få undersøgt, om man ikke, samtidig med at vi har de udvalg, der er nødvendige i den unormale tid, kan lægge forholdene således til rette, at vi ikke afskærer den unge handelsstand fra at uddanne sig og medvirke ved afsætningen af vore varer. Jeg føjer dertil, at den form, hvorunder udvalgene arbejder, måske kan være forsvarlig i en kort periode, men nu har de arbejdet i 16 eller måske 17 år, og de arbejder således, at de har værnet om dem, der var så heldige at være født på et sådant tidspunkt, at de netop i 1933 havde den store afsætning til udlandet, med det resultat, at enkelte store, nu gamle firmaer igennem en årrække uden risiko og uden arbejde må have indkasseret kæmpebeløb.

Jeg har ved tidligere lejlighed spurgt den højtærede landbrugsminister, hvor meget det kunne dreje sig om. Jeg har aldrig fået det besvaret, men hvis man kommer væk fra den form, vi har i dag, hvor man i den grad beskytter de gamle firmaer og hemmer de unge i at komme frem, skal jeg heller ikke ulejlig den højtærede landbrugsminister med at bede om svar. Men hvis det er hen-